

СТИВЪН КИНГ
ОНОВА ЧУВСТВО, КОЕТО СЕ
ИЗРАЗЯВА САМО НА
ФРЕНСКИ

Превод от английски: Весела Прошкова, 2002

chitanka.info

Флойд, какво е онова там? Мамка му!

Мъжкият глас, който произнесе тези думи, сякаш беше познат, ала самите думи представляваха само брънка от диалог като откъслечните изречения, които чуваш, докато с дистанционното устройство сменяш телевизионните канали. В живота ѝ нямаше нито един мъж на име Флойд. И все пак така се започна. Думите прокълтяха в съзнанието ѝ още преди да види момиченцето с червеното сукманче.

Но именно момиченцето подсили усещането.

— О-хо, обхвана ме онова чувство — каза Карол.

Зърна малката пред някакъв магазин, носещ ужасно дългото название „ПРИ КАРСЪН — БИРА, ВИНО, ХРАН. ПРОДУКТИ, ПРЯСНА СТРЪВ, ЛОТАРИЙНИ БИЛЕТИ“ — клечеше, пъхнала между бедрата си полата на червеното сукманче, и си играеше с кукла. Куклата — русокоса и мръсна — беше от онези, чието тяло прилича на чорап, натъпкан с вата, от който висят крака и ръце.

— Какво чувство? — попита Бил.

— Ами... онова, което се изразява с френски думи. Как беше... Подсети ме.

— *Déjà vu.*

— Именно — кимна Карол и се обърна още веднъж да погледне малката. „*Ще видя как е хванала куклата за единия крак — помисли си. — Държи куклата с главата надолу, а мръсната руса коса се влачи по земята.*“

Ала момиченцето беше захвърлило играчката върху нащърбените каменни стъпала пред магазина и съсредоточено наблюдаваше някакво куче, затворено в багажника на някакво комби. Малко след това пътят правеше завой и магазинът изчезна от погледа на Карол.

— Кога ще пристигнем? — попита тя.

Бил я погледна, вдигна вежда, в ъгълчето на устните му се хлътна трапчинка — неизменно вдигаше лявата си вежда, а трапчинката се появяваше от дясната страна на устните му. Изражение, което красноречиво говореше: „*Смяташ, че ми е забавно, а всъщност съм вбесен. Случва се за около сто милионен път, откакто сме женени. Ти обаче не го знаеш, защото хабер си нямаш какво става в душата ми. Виждаш само онова, което е на повърхността.*“

Ала тя бе много по-проницателна, отколкото Бил предполагаше, което бе една от малките ѝ тайни. Кой знае, може би и той криеше

нещо от нея. Разбира се, имаше и тайни, които двамата споделяха и ревностно пазеха.

— Не зная — отвърна той. — Никога не съм бил там.

— Сигурен си обаче, че не сме сгрешили пътя.

— След като се премине по шосето върху дигата, свързваща със сушата остров Синабел, пътят е само един и свършва в Каптива. — Отговори Бил. — Но преди да стигнем края му, ще бъдем в Палм Хаус, повярвай ми.

Вдигнатата вежда постепенно зае нормалното си положение, трапчинката започна да се запълва. Бил се връщаше към състоянието, което тя мислено наричаше „голямото самообладание“. С течение на времето бе намразила и „голямото самообладание“, но не колкото съчетанието от вдигнатата вежда и трапчинка, саркастичното „Моля?“, когато Бил чуеше нещо, което според него е глупаво, както и навика му да издава долната си устна в знак, че е потънал в дълбок размисъл.

— Бил?

— Ммм?

— Познаваш ли човек на име Флойд?

— Ами да, например Флойд Денинг. През последната ни година в гимназията заедно работехме в снекбара. Сигурен съм, че съм ти разказвал за него. Един петък обра автомата за кока-сола и с гаджето му заминаха за Ню Йорк за двата почивни дни. После го наказаха, а малката я изключиха. Как така си спомни за него?

— Не зная — отвърна тя. Беше много по-лесно, отколкото да му обясни, че съученикът му Флойд не е онзи Флойд, чийто глас звучи в съзнанието ѝ. Поне така си мислеше.

„На това му казват «втори меден месец» — помисли си, докато пред погледа ѝ се нижеха палмите от двете страни на шосе № 867; голяма бяла птица като гневен проповедник крачеше по банкетата, надписът на крайпътната табела гласеше: «РЕЗЕРВАТ НА СЕМИНОЛИТЕ». — *Флорида — щатът на слънчевите лъчи, Флорида — щатът на гостоприемството. И още Флорида — щатът за прекарване на втори меден месец. Флорида, където Бил Шелдън и Карол Шелдън, по баща Карол О'Нийл, родена в Лин, Масачусетс, преди двацет и пет години прекараха първия си меден месец. Само че тогава бяха в другия край на щата откъм Атлантическия океан, бяха наели бунгало, а в чекмеджето на шкафа гъмжеше от хлебарки. Той*

не можеше да се откъсне от мен, непрекъснато ме докосваше. Тогава обаче жадувах за ласките му. Какво ти жадувах, направо исках да ме изпепели като град Атланта в «Отнесени от вихъра» и той наистина го стори — изпепели ме, възкреси ме и отново ме превърна в пепел. Сега празнуваме сребърна сватба. Двайсет и пет години брак. А понякога ме обзема онова чувство.“

Наближаваха нов завой, в съзнанието ѝ се мярна мисълта: „Три кръста вдясно от пътя. По-малките забити от двете страни на големия, са от дъски, заковани перпендикулярно. Онзи в средата е от брезово дърво и на него има снимка, мъничка фотография на седемнайсетгодишния младеж, който на този завой изгуби контрол над волана през една пиянска нощ, която беше последната пиянска нощ в живота му, а приятелката му и нейната приятелка поставиха кръст на лобното му място...“

Бил взе завоя. Две охранени врани с лъскави черни пера неохотно изоставиха „обяда си“ — нещо, което беше размазано на пътната настилка. Птиците така бяха натежали от храната, че до последния момент Карол си мислеше, че не ще могат да излетят и ще попаднат под колелата на автомобила. Нямаше кръстове нито вдясно, нито вляво от шосето. Само някакво животинче, сплескано на пихтия, в момента прегазвано от луксозна кола, която никога не е пътувала на север от границата Мейсън-Диксън.^[1]

— Флойд, какво е онова там?

— Какво ти е?

— А? — Тя стреснато го изгледа, сякаш беше забравила за присъствието му.

— Седиш така, сякаш си глътнала бастун. Гърбът ли те боли?

— Малко. — Тя се облегна на седалката. — Отново ме обхваща онова чувство. Дето го наричат *déjà vu*...

— А сега изчезна ли?

— Да — излъга тя. Чувството беше поотслабнало, но не беше изчезнало. И преди ѝ се беше случвало, обаче никога не я държеше толкова дълго. Този път усещането беше като на приливи и отливи, ала не я напускаше. Завладя я още когато мисълта за Флойд връхлетя в съзнанието ѝ... а като зърна момиченцето с червеното сукманче, го усети още по-натрапчиво.

Почакайте, почакайте! Нима не е имала същото чувство и преди — преди в съзнанието ѝ да се вмъкне някой си Флойд, преди да види момиченцето с парцалената кукла? Нима не я връхлетя в мига, в който слязоха по стълбичката на малкия самолет „Лир 35“ и попаднаха сред палещата жега във Форт Майерс? Или дори по-рано. Когато напуснаха Бостън ли?

Наближиха кръстопът. Светофарът мигаше на жълто. Тя си помисли: *„Вдясно ще видя магазин за коли на старо и крайпътна табела с плакат на общинския театър в Санибел.“*

След миг ѝ хрумна друго: *„Не, ще бъде като с кръстовете, които ги нямаше. Чувството е силно, но измамно.“*

Стигнаха до кръстовището. Вдясно наистина имаше магазин за коли на старо, наречен „Палмдейл Мотърс“. Когато Карол го зърна, сърцето ѝ подскочи, прониза я нещо по-силно от тревога. Каза си, че е крайно време да престане да фантазира. Във Флорида вероятно има стотици магазини за коли на старо и ако на всеки кръстопът предричаш, че ще видиш паркинг с автомобили втора ръка, рано или късно ще те обявят за пророк. Стар трик, който медиумите използват отпреди стотици години.

Освен това липсваше табела с плакат на общинския театър.

Но имаше друга табела. С плакат на Дева Мария, която бе призрачен спомен от детството на Карол; Божията майка протягаше ръце като на медальона, който Карол получи от баба си по случай десетия си рожден ден. Възрастната жена го сложи в дланта ѝ, омота верижката около пръстите ѝ и каза: *„Не се разделяй с Богородица, докато растеш, защото трудните времена тепърва предстоят.“* И Карол я послуша. Носеше медальона докато беше в началното и прогимназиалното училище към ордена „Богородица на ангелите“, носеше го и в гимназията „Сейнт Винсът“. Носи го, докато от двете му страни като по чудо изникнаха заоблени гърди, сетне го загуби някъде, може би по време на училищната екскурзия до Хамптън Бийч. На връщане с автобуса за пръв път момче я целуна, като ѝ пусна език. Казваше се Бъч Сауси, в устата му още се усещаше аромат на захарен памук.

Дева Мария, изобразена на отдавна изгубения медальон, и Дева Мария на плаката си приличаха като две капки вода — изражението им те кара да се срамуваш от нечестивите си мисли, въпреки че

единственото, което се върти в главата ти, е да хапнеш сандвич с фъстъчено масло. Под изображението на Божията майка имаше надпис: „МАЙКО НА МИЛОСЪРДНАТА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ, ПОМОГНИ НА БЕЗДОМНИТЕ ВЪВ ФЛОРИДА — НЯМА ЛИ ДА НИ ПОМОГНЕШ?“

Хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми.

Този път чу много гласове... момичешки гласове, напевни призрачни гласове. Щом има обикновени чудеса, значи съществуват и обикновени призраци. Човек го проумява едва когато понатрупа някоя и друга годинка и помъдрее.

— Какво ти е?

Гласът беше добре познат на Карол също като физиономията с вдигнатата вежда и трапчинката. Гласът на Бил, който тя наричаше „само се преструвам на ядосан“ и който ѝ подсказа, че в действителност той е ядосан поне малко.

— Нищо — отвърна и престорено се усмихна.

— Като че ли не си на себе си. Може би не трябваше да спиш по време на полета.

— Може би — отвърна тя, този път не само за да избегне спора. В крайна сметка колко жени получават по случай сребърната си сватба приказен втори меден месец на остров Каптива? И пътуване с чартърен полет? Десет дни в един от онези курорти, където не са необходими пари (поне до края на месеца, когато сумата бъде удържана от кредитната ти карта), а в случай, че ти се прииска масаж, яка шведка идва да те обслужи във вилата на брега на океана.

* * *

Отначало животът им беше съвсем различен. Малко след като се ожениха, Бил, с когото тя се запозна на училищна танцова забава, а след три години отново срещна в колежа (още едно обикновено чудо), започна работа като портиер, тъй като нямаше свободни места в компютърната индустрия. Беше 1973 година и още никой не подозираше за предстоящия бум в областта на електрониката. Живееха в занемарена сграда в Ревъри, намираща се близо до брега на океана, по стълбището трополяха нощни птици, клиенти на двама смугли

наркопласъори, чийто апартамент беше над този на Карол и Бил и които непрекъснато слушаха плочи на състави от шейсетте. Карол лежеше будна и си мислеше: „*Никога няма да се махнем от тук — ще остареем и ще умрем под съпровода на «Крийм», «Блу Чиър» и ръмженето на блъскащите се колички в близкия увеселителен парк.*“

Бил, който се прибираще от работа капнал от умора, се обръщаше на една страна и въпреки шума заспиваше като заклан. Понякога полагаше длан върху бедрото ѝ, а когато пропуснеше, тя я слагаше там, особено ако наркопласъорите на горния етаж се караха с клиентите си. Съпругът ѝ беше единственото ѝ близко същество на света. На практика родителите ѝ се отказаха от нея, когато се омъжи за него. Той беше католик, но от „неприемливите“. Един ден баба ѝ я попита защо настоява да излиза с това момче, след като е ясно като бял ден, че е от най-долна класа, защо Карол се е хванала на въдицата му и му е позволила да я омае със сладки приказки, защо иска да разбие сърцето на баща си. А Карол нямаше отговор на нито един от въпросите.

Двамата с Бил бяха изминали дълъг път от апартаента в Ревъри до възможността да пътуват с чартърен реактивен самолет, на наемат кола „Краун Виктория“ (която симпатягите в гангстерските филми винаги наричаха „Краун Вик“) и да прекарат десет дни в курорт, което ще им струва... изобщо не ѝ се мислеше за размера на сметката.

Фloyd?... Мамка му!

— Карол? Сега пък какво има?

— Нищо — промърмори тя. В далечината се виждаше малко розово бунгало, от двете страни на верандата се издигаха палми — докато се вираше в дърветата с разперени корони, очертаващи се на фона на синьото небе, Карол си представи пикиращи японски изстребители — картечниците под крилата им бълват куршуми (асоциацията очевидно беше резултат на безброй часове в детството, прекарани пред телевизора); докато лимузината преминава край бунгалото, от него ще излезе чернокожа жена. Ще бърше ръцете си с розова кърпа и с безизразно лице ще наблюдава колата, мислейки си, че с нея пътуват баровци, запътили се към Каптивa, без да подозира, че навремето Карол Шелтън е прекарвала безсънни нощи в евтиния апартамент, опитвайки се да не чува звука на грамофона и скандалите между двамата пласъори на дрога и клиентите им, и е чувствала как в

нея тлее нещо, което ѝ напомня за запалена цигара, паднала по време на празненство между завесите, малка и скрита от погледите, но тлееща до тъканта.

— Скъпа?

— Казах ти, че нищо ми няма. — Отминаха къщата. Не се появи никаква жена. Само някакъв старец, но не чернокож, който седеше на люлеещ стол, проследи с поглед преминаващата кола. На носа му се мъдреха очила без рамки, на скута му беше праметната прокъсана хавлиена кърпа, розова като бунгалото. — Вече съм добре. С нетърпение чакам да пристигнем и да си обуя къс панталон.

Бил сложи ръка на бедрото ѝ, където толкова често я докосваше през първите дни на брака им, после плъзна длан нагоре. Искаше ѝ се да го спре, но не го направи. В края на краищата карат втори меден месец, нали? Пък и ако продължава да я опипва, изражението му щеше да се промени.

— Имам едно предложение промърмори той. — Да направим нещо, след като свалиш роклята и преди да обуеш шортите.

— Прекрасно хрумване — заяви тя, сложи длан върху неговата и я притисна по-силно. В далечината се виждаше крайпътна табела; сигурна беше, че като я приближат, ще видят надпис: „ПАЛМ ХАУС 3 МИЛИ ВЛЯВО“.

Оказа се, че надписът гласи: „ПАЛМ ХАУС 2 МИЛИ ВЛЯВО“. Следваше нова табела, отново плакат на Дева Мария с протегнати ръце и сияние около главата, което наподобява на ореол. Отдолу беше написано: „МАЙКО НА МИЛОСЪРДНАТА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ, ПОМОГНИ НА БОЛНИТЕ ВЪВ ФЛОРИДА — НЯМА ЛИ ДА НИ ПОМОГНЕШ?“

— Следващият ще гласи: „Бръснене по бирмански“ — обади се Бил.

Тя не разбра какво иска да каже, но се усмихна, тъй като очевидно беше някаква шега. Знаеше, че на следващия плакат ще пише: „Майко на милосърдната благотворителност, помогни на гладните във Флорида“, обаче не можеше да го каже. Скъпият Бил. Наистина ѝ е скъп, въпреки идиотските физиономии и непонятните му шегички. „Най-вероятно ще те изостави и знаеш ли какво мисля? Че ако се случи, ще извадиш голям късмет.“ Това беше мнението на баща ѝ. Скъпият Бил, който беше доказал само веднъж, че преценката ѝ е

много по-правилна от тази на баща ѝ. Още беше омъжена за човека, когото баба ѝ наричаше „големия хвалипръцко“. С цената на известни жертви, но какво от това? Как беше онази едновременна аксиома? Бог казва да вземете каквото искате... и да го заплатите.

Главата я сърбеше. Тя машинално се почеса, докато се взираше през страничното стъкло, за да не пропусне следващия плакат с Дева Мария.

Колкото и ужасно да звучи, късметът им проработи, когато тя загуби бебето. Нещастieto се случи малко преди Бил да бъде назначен в „Бийч Компютърс“ — по това време задухаха първите ветрове на промяната в електронната индустрия.

Загуби бебето, направи спонтанен аборт — всички го вярваха освен може би Бил. Разбира се, татко, мама и баба го вярваха. „Тя пометна“ — беше тяхната версия, историята с помятането беше класическа за католиците. „Хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми“ — пееха ученичките понякога, докато скачаха на въже — осъзнаваха, че богохулстват и се чувстваха смели, при всеки скок униформените им поли разкриваха изранените им колене. Бяха възпитанички на училището към „Дева Мария на ангелите“, където сестра Анунциата удряше с линията през пръстите, ако те хванеше да зяпаш през прозореца по време на часа по нравоучение, където сестра Дорматила казваше, че един милион години са само секунда по часовника на безкрайната вечност (и че можеш завинаги да останеш в ада, което се случва с повечето хора, между впрочем). Ще ти бъде съдено вечно да се пържиш в адските огньове. Ала сега тя е във Флорида, пътува в големия автомобил „Краун Вик“, а до нея седи съпругът ѝ и я опипва между краката; роклята ѝ ще се измачка, но на кого му пука, стига това да прогони изражението на Бил... и защо проклетото чувство не я *напусне*?

Представи си пощенска кутия с името РЕЙГЛАН, написано от едната страна, и с лепенка на американското знаме отпред — въпреки че името се оказа Рейган, а вместо лепенка със знамето имаше стикер на състава „Грейтфул Дед“, след малко наистина зърна пощенската кутия. Представи си черно кученце, което с наведена глава тича по отсрещния крайпътен банкет и души земята, и го видя. Отново си представи крайпътния плакат... да, ето го и него: „МАЙКО НА

МИЛОСЪРДНАТА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ, ПОМОГНИ НА ГЛАДНИТЕ ВЪВ ФЛОРИДА — НЯМА ЛИ ДА НИ ПОМОГНЕШ?

Бил посочваше нещо:

— Ето там, виждаш ли? Мисля, че това е Палм Хаус. Не, не в тази посока — бунгалото е от другата страна. Ама и тези плакати са доста странни, защо са разрешили да бъдат поставени край пътя?

— Не зная. — Главата я сърбеше. Почеса се, люспици черен пърхот полетяха пред очите ѝ. Тя погледна пръстите си и с ужас забеляза почернелите им върхове, като че ли току-що ѝ бяха взели отпечатъци.

— Бил! — Прокара пръсти през русата си коса, този път „черните снежинки“ бяха по-големи. Видя, че не са люспици от кожа, а мънички парченца овъглена хартия. На едно имаше лице, надничашо от чернилката като лице, очертаващо се върху нескопосано проявен негатив.

— *Бил!*

— Какво? Ка... — Внезапно тонът му драстично се промени, което я изплаши повече от това, че за миг той загуби управление и колата полетя към канавката. — Божичко, скъпа, какво имаш в косата?

Лицето като че ли беше на майка Тереза. Или пък само така ѝ се струваше, защото до преди малко мислеше за сестрите в католическото училище. Понечи да вземе парченцето хартия, което беше кацнало на роклята ѝ, за да го покаже на Бил, но когато го докосна, то стана на прах. Обърна се към съпруга си и видя, че очилата му са се разтопили и са се стекли по страните му. Едното му око беше изскочило от кухнята, после беше се разцепило като грейпфрут, напомпан с кръв.

„*Знаех го — помисли си. — Знаех го още преди да се обърна. Защото изпитах онова чувство.*“

Откъм дърветата се разнесе крясък на птица. Мария на крайпътния плакат протегна ръце. Карол се опита да изкрещи. Опита се да изкрещи.

* * *

— Карол?

Гласът на Бил сякаш идваше от хиляди километри разстояние. Тя усети ръката му — не беше между бедрата ѝ, а върху рамото ѝ.

— Добре ли си, скъпа?

Карол отвори очи и примигна срещу ослепителната светлина на слънцето, до слуха ѝ достигна равномерното бучене на двигателите на малкия самолет. Усети и още нещо — натиск върху тъпанчетата си. Извърна поглед от Бил, който изглеждаше поразтревожен, втренчи се под екранчето на уреда за измерване на температурата и видя, че са се снишили.

— Нима вече кацнахме? — попита. Стори ѝ се, че чува не собствения си глас, а на друг човек.

— Тази птица лети бързо. — Бил говореше самодоволно, сякаш сам управляваше самолета. — Пилотът каза, че след два̀сет минути ще се приземим във Форт Майерс. Изглеждаш ужасно, малката.

— Сънувах кошмар.

Той се засмя — ах, този престорен смях, който сякаш казваше: „Ама и ти си една глупачка!“ и който с течение на времето бе намразила.

— Кошмарите са забранени по време на втория ни меден месец, скъпа. Какво сънува?

— Не помня — отвърна Карол и това беше самата истина. В съзнанието ѝ бяха запазени само фрагменти — очилата на Бил, които са се разтопили по лицето му и едно от няколкото забранени стихчета, които шестокласничките си напяваха, докато скачаха на въже. Това започваше с: *„Хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми“*, после следваше нещо... нещо... Краят на изречението се губеше. Тя си спомняше *„Скок-подскок, видях на баща ти големия рибок“*, но стихчето за Мария беше се заличило от паметта ѝ.

„Мария помага на болните във Флорида“ — каза си, без да има представа какво означава мисълта, в този момент прозвуча сигнал, а пилотът включи светещия надпис, предупреждаващ пътниците да поставят предпазните колани. Самолетът започваше да се приземява. *„Нека шурият купон започне“* — помисли си тя и закопча колана.

— Наистина ли не си спомняш? — попита Бил и също пристегна колана. Малкият самолет попадна във въздушна яма, но единият пилот направи лека промяна в курса и друсането престана. — Обикновено помниш сънищата си. Дори лошите.

— Спомням си само, че сънувах сестра Анунциата по време на часа по нравоучение.

— О, това наистина е кошмар.

След десет минути пилотът спусна колесника, а след още пет се приземиха.

— Трябваше да докарат колата до самолета — заяви Бил, влизайки в ролята на Първокласен гадняр. Поведението му я дразнеше, но не я вбесяваше като престорения му смях и репертоара му от високомерни погледи. — Дано да няма някакъв проблем.

„Няма — помисли си тя и чувството я заля като приливна вълна. — След една-две секунди автомобилът ще се появи — типична кола за почивка във Флорида, грамаден бял кадилак или може би линкълн...“

Да, ето го, което означава какво? Например, че когато получиш *déjà vu*, онова, което си представяш, наистина се случва. Само дето не беше нито кадилак, нито линкълн, а „Краун Виктория“ — автомобил, който гангстерите от филма на Мартин Скорсезе безсъмнено наричат „Краун Вик“.

— Ооо! — възкликна Карол, докато, хванала Бил под ръка, слизаше по стълбичката. Главата ѝ мигом се замая от жаркото слънце.

— Сега пък какво има?

— А, нищо. Обзе ме онова чувство... *déjà vu*. Навярно е свързано със съня ми. Струва ми се, че вече сме били тук. И прочие.

— Дължи се на факта, че се намираме на непознато място — заяви той и я целуна по страната. — Хайде, нека щурият купон започне.

Приблжиха се до колата. Бил показа шофьорската си книжка на младата жена, която беше докарала автомобила. Карол забеляза, че той огледа скришом краката на непознатата, докато посягаше за документа, който трябваше да подпише.

„Тя ще го изпусне — помисли си. Сега усещането беше силно също както когато се возиш на увеселително влакче, движещо се с прекалено висока скорост, и изведнъж осъзнаеш, че напускаш Страната на забавленията и навлизаш в Царството на повдигането. — Ще изпусне документа, а Бил ще каже: «Опа, да не правим боклук, а?» и ще се наведе да го вземе, за да огледа по-добре краката ѝ.“

Но младата жена от агенцията за коли под наем „Херц“ не изпусна документа, прикрепен към картонена подложка. Към самолета

приближаваше бял микробус, за да я отведе обратно в терминала на аеролиния „Бътлър“. Тя още веднъж се усмихна на Бил — дори не бе погледнала Карол, сякаш не съществуваше — и отвори предната дясна врата на микробуса. Понечи да се качи, но се подхлъзна.

— Опа, да не правим боклук, а? — усмихна се Бил, хвана я за лакътя и я задържа. Тя го възнагради с усмивка, той за последен път огледа стройните ѝ крака, а Карол, която стоеше до нарастващата камара от куфари и пътни чанти, си помисли: *„Хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми...“*

— Госпожо Шелтън! — Като в просъница тя чу гласа на втория пилот. Човекът носеше последната чанта, в която беше лаптопът на Бил, и обезпокоено попита: — Добре ли сте? Пребледнели сте като платно.

Бил, който се взираше в отдалечаващия се микробус, чу думите на пилота, и се обърна. Изглеждаше разтревожен. Карол си даваше сметка, че ако неприязънта е единственото, което чувства към Бил след двайсет и пет години брак, спокойно можеше да го напусне още когато научи за секретарката — изрусена блондинка, използваща боя за коса „Клеърол“, която беше прекалено млада, за да си спомня рекламното мото на „Клеърол“, започващо с: *„Ако имах само един живот...“* Ала изпитваше и други чувства. Например любов. Въпреки всичко. Но любов, за която момичетата от католическото училище не подозират, напомняща на грозен бурен с прекалено дълбоки корени, за да бъде изтръгнат и да загине.

Пък и не само любовта крепи връзката между двама души. Тайните също, както и цената, която плащаш, за да не излязат наяве.

— Карол? — подвикна Бил. — Скъпа, добре ли си?

Искаше ѝ се да му каже, че не е добре, че потъва, ала събра сили да се усмихне и отвърна:

— Сигурно е от горещината. Чувствам се позамайна. Помогни ми да се кача в колата и усили климатичното устройство.

Бил я хвана за лакътя (*„Бас държа, че не оглеждаш краката ми — каза си тя. — Знаеш къде свършват, нали?“*) и я поведе към бялата лимузина, сякаш беше грохнала старица. След секунди, когато струята студен въздух охлади лицето ѝ, Карол наистина се почувства малко по-добре.

„Ако усещането се върне, ще споделя с Бил — помисли си. — Налага се. Прекалено силно е, за да бъде нормално.“

Всъщност никога не е нормално да изпитваш déjà vu — чувството е отчасти сън, отчасти химическа реакция (сигурна бе, че го е прочела в някакво списание в приемната на гинеколога, докато чакаше той да прегледа петдесет и две годишната ѝ катеричка) и е предизвикано от прекъсване на верига в мозъка, поради което новото преживяване се възприема като стара информация. Временен пробив във водопроводната инсталация, смесване на горещата и студената вода. Тя затвори очи и започна да се моли чувството да изчезне.

Света Дево, заченала без грях, моли се за нас, които се обърнахме за помощ към теб.

„Моля («Моооля те» — както казваха едно време) не ме връщай в енорийското училище!“ Та нали с Бил са на втори меден месец, не на...

Фloyd, какво е онова там? Мамка му! МАМКА МУ!

Кой е Флойд? Единственият Флойд, познат на Бил, бе Флойд Дорнинг (или май беше Дарлинг), който беше задигнал парите от автомата за кока-кола, за да изкара с гаджето си два дни в Ню Йорк. Карол не си спомняше кога съпругът ѝ е разказвал за това момче, но знаеше, че го е сторил.

Престани, момиче. Спомените няма да ти помогнат. Затвори вратата пред този ред на мисли.

Виж ти, магията проработи. В съзнанието ѝ за последен път прозвуча напевното „... кажи ми...“, после тя беше само Карол Шелтън, която със съпруга си — прочут създател на софтуер, пътува към остров Каптива, към Палм Хаус, към просторните плажове и коктейлите с ром, към оркестъра, изпълняващ на метални варели „Маргаритавил“.

* * *

Отминаха голям супермаркет. Отминаха крайпътна количка за продажба на плодове, на която чернокож старец бе подредил стоката си — Карол си помисли, че дядката прилича на актьор от трийсетте, участващ в някой от филмите, които излъчваха по канала за

американско филмово изкуство — сбъркан „чичо Том“, който носи гащеризон и широкопола сламена шапка. Бил говореше на незначителни теми, а тя съумяваше да произнася съответните реплики. Струваше ѝ се невероятно, че момиченцето, което от десетата до шестнайсетата си годишнина не сваляше медальона с образа на Дева Мария, се е превърнало в жена с рокля на Дона Каран, че бедните младоженци, обитаващи жилището на Ревъри, вече са семейна двойка на средна възраст, пътуваща с лимузина сред високи палми, но това беше самата истина. Веднъж през далечното минало, Бил се прибра пиян и тя го удари толкова силно, че му насини окото. Веднъж тя, която живееше във вечен страх от ада, лежеше полуупоена на стола на гинеколога и си мислеше: *„Обречена съм, върху мен падна проклетие. Ще живея така милиони години, а това е само първата секунда.“*

Спряха пред кабинката за плащане на таксата за преминаване по пътя върху дигата, в съзнанието на Карол изплува мисълта: *„Отляво на челото си касиерът има червеникав белег по рождение, който стига до веждата му.“*

Нямаше никакъв белег. Служителят бе най-обикновен петдесетинагодишен човек с прошарена, късо подстригана коса и очила с рогови рамки, който им пожела „Приятно изкарване“, но чувството отново започна да я обзема и тя разбра, че наистина знае подробностите, които до сега само си мислеше, че знае; отначало бяха само няколко, ала когато наближиха малкия магазин встрани от шосе №41, усещането за déjà vu я обсеби.

„Магазинът се нарича «При Карсън» и пред него си играе момиченце — помисли си тя. — Малката носи червено сукманче. Има кукла, мръсна парцалена кукла с руса коса, която е захвърлена на каменните стъпала, за да разгледа отблизо някакво куче, затворено в багажника на едно комби.“

Оказа се, че названието на магазина е „При Карсън“, но всичко друго съвпаднаше. Докато бялата лимузина минаваше край момиченцето, то извърна към Карол сериозното си лице — лице на селянче; главата ѝ не побираше как едно дете от глухата провинция и мръсната му парцалена кукла са попаднали в луксозния курорт.

„В този момент следва да попитам Бил кога ще пристигнем, но няма да го направя. Защото трябва да изляза от този омагьосан кръг. Непременно трябва да изляза.“

— Кога ще пристигнем? — попита. *„Той ще отговори, че пътят е само един и че няма начин да се загубим. И че преди да стигнем края му, ще бъдем в Палм Хаус. Между другото, кой е този Флойд?“*

Веждата на Бил се стрелна нагоре, трапчинката вдясно от устата му се появи.

— След като премине по шосето върху дигата, свързваща със сушата остров Санибел, пътят е само един — заобяснява той, но Карол го слушаше с половин ухо. Съпругът ѝ още говореше за пътя, нейният съпруг, който преди две години беше прекарал почивните си дни в леглото на секретарката си, рискувайки всичко постигнато през съвместния им живот, направил го бе с пълно съзнание, превръщайки се в онзи Бил, за който майка ѝ я предупреди, че ще разбие сърцето ѝ. След това ѝ заяви, че не е издържал на изкушението, а на нея ѝ се искаше да изкрещи: *„Навремето заради теб убих дете, да, дете, въпреки че още беше в зародиш. Достатъчно висока ли е тази цена? И какво получих в замяна? Когато прехвърля петдесетте, да науча, че съпругът ми изпитва необходимост да изчука някоя изрусена блондинка.“*

„Кажи му! — изпищя. — Накарай го да спре колата, да направи нещо, което ще те освободи — промениш ли една-едничка подробност, всичко ще се промени. Можеш да го направиш. Щом можеш да легнеш на стола на гинеколога, значи можеш всичко.“

Ала тя не можеше да стори нищо, а събитията започнаха да се развиват по-бързо. Двете охранени врани с лъскави черни пера неохотно изоставиха „обяда си“ — животинче, което беше размазано на пътната настилка. Съпругът ѝ я попита защо седи като че е глътнала бастун, дали я боли гърбът, а тя отвърна, че болката вече преминава, и продължи да мърмори за *déjà vu*, сякаш усещането не я задушаваше, а бялата лимузина марка „Краун Вик“ неумолимо продължаваше напред като някоя от садистичните блъскащи се колички в увеселителния парк в Ревъри. Ето го и магазинът за използвани коли „Палмдейл Мотърс“, намиращ се вдясно от шосето. Какво има вляво? Плакат, рекламиращ постановка в местния театър, пиесата „Палавата Мариета“.

Не е Мариета, а Мрия. Дева Мария, майката на Исус, Мария, Божията майка, която протяга ръце...

Карол напрегна всичките си сили, опита се да каже на съпруга си какво се случва, защото зад волана е истинският Бил, верният Бил,

който още се вслушва в думите ѝ. Защото взаимното изслушване между съпрузите е залогът за щастлив семеен живот.

От гърлото ѝ не излезе нито звук. Чу гласа на баба си: „Трудните времена тепърва предстоят.“ Чу глас, който попита Флойд какво е онова там, после промърмори: „Мамка му“, после *изкрещя*: „Мамка му!“

Погледна спидометъра и видя, че се е превърнал в уред за измерване на височина; намираха се на височина десет хиляди метра и се спускаха. Бил ѝ казваше, че не е трябвало да спи по време на полета, тя кимаше.

Срещу тях изникна розова къщичка, не — бунгало, заобиколено от високи палми, наподобяващи онези, които човек вижда във филмите за Втората световна война, перестите им листа сякаш приветстват приближаващите се малки реактивни самолети, чиито картечници изстрелват блестящи откоси...

Блясък. Нетърпима горещина. Изведнъж списанието, което Бил държи, се превръща в запалена факла. Божия майко... хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми...

Отминаха бунгалото. Старецът, който седеше на верандата, проследи с поглед бялата лимузина. Стъклата на очилата му проблеснаха под палещите лъчи на слънцето. Ръката на Бил подхвана набега си по бедрото на съпругата му. Той предложи да направят нещо, след като Карол съблече роклята и преди да обуе шортите, а тя се съгласи, въпреки че никога нямаше да стигнат до Палм Хаус. Щяха вечно да пътуват по шосето, обречени бяха на бялата лимузина „Краун Вик“ и тя беше обречена на тях во веки веков, амин.

Надписът на следващата крайпътна табела ще гласи: „ПАЛМ ХАУС 2 МИЛИ ВЛЯВО“. След него ще видят друга табела с плакат, призоваващ майката на милосърдната благотворителност да помогне на болните във Флорида. А те ще ѝ помогнат ли?

Едва сега, когато беше прекалено късно, тя започна да проумява истината. Виждаше светлината на прозрението както виждаше как лъчите на субтропическото слънце се отразяват от водната повърхност вляво от шосето. Запита се колко ли грешки е допуснала през живота си, колко ли грехове, ако предпочитате тази дума, както я предпочиташа родителите и баба ѝ, това е грях и онова е грях, носи медальона между онези нарастващи хълмчета, които момчетата зяпат. След години през

една гореща лятна нощ тя лежеше до съпруга си, с когото бяха женени отскоро, и знаеше, че трябва да измисли как да постъпи, знаеше, че часовникът неумолимо тиктака, а запалената цигара тлее — спомни си как взе решение, ала не го сподели със съпруга си, защото някои неща е по-добре да се премълчават.

Главата я сърбеше. Тя се почеса. Пред погледа ѝ закръжиха черни снежинки. Спидомерът на таблото на „Краун Вик“ замръзна на пет хиляди метра и експлодира, но Бил сякаш не забеляза случилото се.

Ето я пощенската кутия с лепенка на състава „Грейтфул Дед“, ето го черното кученце, което с наведена глава подтичваше по банката, Господи, колко я сърби главата, черните снежинки падат като радиоактивен прах, върху една се вижда лицето на майка Тереза.

МАЙКО НА МИЛОСЪРДНАТА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ,
ПОМОГНИ НА ГЛАДНИТЕ ВЪВ ФЛОРИДА — НЯМА ЛИ ДА НИ
ПОМОГНЕШ?

Фloyd какво е онова там? Мамка му!

В последната секунда тя видя нещо грамадно. И прочете думата „ДЕЛТА“.

— Бил? Бил!

Той отговори — гласът му беше ясен, въпреки че идваше от друго измерение:

— Божичко, скъпа, какво имаш в косата?

Карол взе от скута си овъгленото парченце хартия с лицето на майка Тереза и го подаде на Бил, на по-възрастната версия на човека, за когото беше се омъжила, на съпруга, който чукаше секретарката си, на човека, комуто все пак дължеше много, защото я беше спасил от хората, вярващи, че завинаги ще останеш в рая, ако запалиш достатъчно свещи, ако носиш синята униформа и ако, докато скачаш на въже, напяваш само благопристойни стихчета.

Една гореща лятна нощ, когато лежеше до този мъж, докато на горния етаж се продаваха наркотици и „Айрън Бътърфлай“ за стомилионен път пееха „Ин а гада да вида“, тя го попита какво очаква хората... след това. Когато участието им в представлението приключи. Той я прегърна и я притисна към себе си, отвън долитаха шумът от уличното движение и трясъкът на блъскащите се колички, а Бил...

Разтопените очила на Бил бяха залепнали за лицето му. Едното му око беше изскочило от кухината. На мястото на устата му зееше кървава дупка. Откъм дърветата се разнесе крясък на птица, някаква птица закрещя и Карол закрещя с нея, протягайки длан, върху която трепереше овъгленото парченце хартия с образа на майка Тереза; крещеше и гледаше как страните на Бил почерняха, челото му се спаружи, шията му се разцепи; крещеше, крещеше, някъде „Айрън Бътърфлай“ пееха „Ин а гада да вида“, а тя крещеше.

* * *

— Карол?

Гласът на Бил прозвуча на хиляди километри разстояние. Карол усети ръката му на бедрото си, но докосването му беше израз на загриженост, не на плътско желание.

Тя отвори очи, видя, че се намира в кабината на малкия „Лир 35“, осветена от яркото слънце, и за миг проумя всичко, както миг след събуждането човек разбира дълбокото значение на съня си. Спомни си как го попита какво очаква хората... *след това*, а той отвърна, че вероятно получаваш каквото си убеден, че си заслужил, например ако Джери Ли Луис си мисли, че ще отиде в ада, задето свири буги-вуги, ще попадне именно там. Рай, ад, Големите бързеи — изборът е твой... или по-точно на онези, които са те учили в какво да вярваш. Най-гениалният фокус, изпълняван от човешкото съзнание, е възприемането на вечността, битуваща там, където винаги си очаквал да се преселиш.

— Карол? Добре ли си, скъпа? — Бил държеше списание „Нюзуик“, на чиято корица беше снимката на майка Тереза. Отдолу с големи бели букви беше написано: „СВЕТИЦА ПРИЖИВЕ?“

Карол се огледа като впримчено животно и си помисли: „*Ще се случи на височина пет хиляди метра. Трябва да им кажа. Трябва да ги предупредя.*“

Ала чувството постепенно избледня като всички подобни усещания, разтапящи се като сънища или като късче захарен памук върху езика.

— Нима вече кацаме? — попита. Стори й се, че чува не собствения си глас, а на друг човек.

— Тази птица лети бързо. — Бил говореше самодоволно, сякаш сам управляваше самолета. — Флойд каза, че ще се приземим след...

— Кой? — прекъсна го тя. В кабината беше топло, но пръстите й се вледениха.

— Флойд. Това е нашият пилот. — Бил посочи с палец лявата седалка в пилотската кабина. Самолетът, който се спускаше към завеса от облаци, внезапно завибрира. — Каза, че след двацет минути ще бъдем във Форт Майерс. Изглеждаш ужасно, малката. Знаеш ли, че преди малко стенеше?

Карол понечи да обясни, че я е обзело онова чувство, което се изразява само с френски думи, една от които е *tu* или *vous*, но усещането избледняваше, затова тя каза само, че е сънувала кошмар.

Прозвуча сигнал, пилотът Флойд включи светещия надпис, предупреждаващ пътниците да поставят предпазните колани. Някъде долу сега и завинаги ги чакаше бяла лимузина от „Херц“, гангстерска кола, която героите във филм на Мартин Скорсезе вероятно ще наричат „Краун Вик“. Карол погледна образа на майка Тереза върху корицата на списанието и ненадейно си спомни как скачаше на въже зад католическото училище, скачаше, напявайки забранени стихчета, едно от които гласеше: *„Хей, Мария, какви ги вършиш, кажи ми, от чистилището спаси ме.“*

„Трудните времена тепърва предстоят“ — бе казала баба й, когато постави медальона в дланта й и омота верижката около пръстите й. — *„Трудните времена тепърва предстоят“*.

Мисля, че в този разказ е описан адът. Или по-точно една от разновидностите му, където си осъден непрекъснато да правиш едно и също. На това му казват екзистенциализъм, скъпа; препрочитане на Албер Камю. Някой беше казал, че адът са другите хора. Според мен адът е повторението.

[1] Граничната линия между Пенсилвания и Мериленд, наречена на имената на двама топографи, която преди Гражданската война е разделяла свободните от робовладелските щати, а сега се смята за границата между Севера и Юга. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.